

õppides lähhab innimenne targemaks, tem-
ma tõ jõudsamaks. Teiste asjadega argo
olgo sul teggemist; waid te rõõmsaste, wir-
guste ja tüddinematalt, mis sul tulleb tehha.
Arra jätta hoomseks, mis tänna wõid ja
pead teggema. Argo olgo sul kahtlane waid
kindel meel Jummalasta wasto. Temma wõt-
tab so tõõd õnnistada.

4) Kordas-piddamisse läbbi peab
innimenne ennast hästi ülles; olgo
sest keik so ello korra pärrast. Kuida ello-
igga aetakse, sedda mõda on ello-järg hea
ehk pahha. Õppi teisest, agga õppi ka isse-
ennest, et igga tõ ja igga juhtuminne so
tarfust wõiks kaswatada. Igga õhtul küssi
issiennest: mis head ollen tänna õppinud,
mis head tänna teinud? Kui ühtegi, siis ol-
led sa sedda päwa omma ello-est jurest kau-
tanud, ja sa polle mitte selle päwa wäärt,
mis asjata lassed mõda minna.

5) Keigeparrem asst, mis sul om-
ma ello aegas õppida, on se, et ikka
parremaks saaksid. Õppi siis: oska-

walt ja hästi teggema, mis so kohhus on;
tännolik ollema Jummalasta wasto; heldusse
ja abbiga omma liggimesse wasto jõudma;
õnnes allandlik ja murrelik, häddas julge
ja wapper ollema; ja omma himmusid õi-
gel ajal lämmatama. Sesuggune innimen-
ne on õnnis ja õnnikas; teised auustawad
tedda ja lootwad temma peäle. Kurjadel
on hirm, headel on arm temma ees. Ta
on Jummalasta laps; sest ta teud on taewa
Jessa teggude sarnatsed.

6) Argo olgo ükski asst ma peäl
so melest kallim kui so kohhus ja so
hinge rahho. Selle peäle toetab ennast
so õnnistus, so õu, so hea nimmi. Üllefät-
teläinud süddamega innimest ei auusta kegi;
sest kes isseennast ei wõi uskuda, kuida se
wõib lota, et teised tedda wõttaksid uskuda.

7) Innimenne peab ausal wisil
ellama; muido on temma sandim kui ella-
jas. Omma ihho harrida ja kaswida; hea
ja süntsa riettega wisi pärrast katta; selle
eest murret kanda, mis terwist kinnitab,